

Διδυμοτείχου Δαμασκηνός: Το μαρτύριο του Αγίου Δημητρίου ήταν δικαίωση - Λιτάνευση της ιεράς εικόνας του Αγίου στα Λάβαρα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου



Τον προσφιλή και λαοφιλή [Μυροβλύτη Άγιο Δημήτριο](#) τίμησε ο λαός της ακριτικής Βόρειας Ελλάδος. “Το μαρτύριο του Αγίου Δημητρίου, που ακολούθησε το μαρτύριο του αγίου Νέστορος, δεν ήταν τιμωρία [...] Ήταν δικαίωση. Ήταν επιβράβευση της καθαρής ζωής του και της αγάπης του στον Χριστό”, είπε μεταξύ άλλων ο [Μητροπολίτης Διδυμοτείχου](#), Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός στο κήρυγμά του.

Παραμονή της εορτής ο **Σεβασμιώτατος κ. Δαμασκηνός** χοροστάτησε στον Πανηγυρικό **Εσπερινό** και ευλόγησε τους άρτους στον ομώνυμο Ναό στη συνοικία της Οινόης, στη πόλη της Ορεστιάδας. Ο Ιερός Ναός ανεγέρθηκε στα μέσα του περασμένου αιώνα, από τους πρόσφυγες κατοίκους της. Τον Θείο λόγο κήρυξε ο Αρχιμ. Θεόφιλος Βασιλάκος, Ηγούμενος της Μονής Γενεσίου Θεοτόκου Δαδιάς.



Την κυριώνυμο ημέρα ο Σεβασμιώτατος **ιερούργησε** στον ωσαύτως πανηγυρίζοντα **μεγαλοπρεπή Ιερό Ενοριακό της άλλοτε ακμαζούσης κωμοπόλεως των Λαβάρων**, του τέως Δήμου **Ορφέως**.



Ο Σεβασμιώτατος αφορμώμενος από το υμνογραφικό "Πάθει τὸ πάθος μιμούμενος, τὸ ζωηφόρον Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, τῶν θαυμάτων εἴληφας, ἄθλοφόρε Δημήτριε..." τόνισε, και πρόσθεσε:

«...Δεν επέτρεψε ο Ἅγιος Δημήτριος στον εαυτό του να παρασυρθεί από τις **προκλήσεις του κόσμου** και να αφεθεί στις απολαύσεις και στις διασκεδάσεις, που οι συνομήλικοί του συνήθιζαν, ούτε να καυχάται και να κομπάζει για τα προνόμια του υψηλού αξιώματός του, ούτε να υπερηφανεύεται για τη δόξα που απολάμβανε. Αντίθετα ηγωνίζετο να κρατήσει τον εαυτό του "καθαρόν ἀπό τοῦ κόσμου". Ηγωνίζετο να μεταδώσει την πίστη και την αγάπη του στον Χριστό και σε άλλους νέους. Ηγωνίζετο να τους κάνει γνωστή τη δύναμη του αληθινού Θεού, ώστε να βλέπουν και στη δική τους ζωή να ισχύουν οι λόγοι του αποστόλου Παύλου "πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμούντι με Χριστῷ".



Έτσι, αντί για τις πρόσκαιρες και εφήμερες χαρές του κόσμου τούτου ο άγιος Δημήτριος αξιώθηκε να απολαύσει τη χαρά της επιτυχίας του έργου του. Να δει τον μαθητή του, τον νεαρό Νέστορα, να νικά τον Λυαίο, τον ακατανίκητο μονομάχο του αυτοκράτορος Μαξιμιανού, με την επίκληση της δύναμης του "Θεού του Δημητρίου", και στη συνέχεια να δίδει την ομολογία της πίστεως στον Χριστό και να υπομένει το μαρτύριο για την αγάπη Εκείνου.

Το μαρτύριο του Αγίου Δημητρίου, που ακολούθησε το μαρτύριο του αγίου Νέστορος, δεν ήταν τιμωρία, όπως πίστευε ο Μαξιμιανός. **Ήταν δικαίωση.** Ήταν επιβράβευση της καθαρής ζωής του και της αγάπης του στον Χριστό, που του έδωσε το προνόμιο· να μαρτυρήσει διά λογχισμού της πλευράς του, μιμούμενος το πάθος του Κυρίου· **να έχει τη χάρη των θαυμάτων**, διά των οποίων ευεργετεί τους ανθρώπους, όλους εμάς, και να διδάσκει τη δύναμη του Χριστού, προτρεπόμενος όλους μας να πιστεύουμε και να αγωνιζόμαστε μιμούμενοι το μαρτύριο, την γενναιότητα και το φρόνημά του».



Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας, την οποία παρηκολούθησαν ο Αντιπεριφερειάρχης Έβρου Βασίλειος Δελησταμάτης, ο Δήμαρχος Σουφλίου Παναγιώτης Καλακίκος, εκπρόσωποι της 50ής Ταξιαρχίας και αντιπροσωπείες μαθητών του Δημοτικού Σχολείου και του Γυμνασίου Λαβάρων, ακολούθησε η **λιτάνευση της ιεράς εικόνας.**















































































